

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Den sidste Perle.

Citation: Andersen, H. C.: "Den sidste Perle.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 307. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid102765/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

[143]

Den sidste Perle.

Der var et rigt Huns, et lykkeligt Huns; Alt derinde, Herskab og Tyende, Vennerne med vare lyksalige og glade, der var i Dag født en Arving, en Søn; og Moder og Barn befandt sig vel.

5 Lampen i det hyggelige Sovekammer var halv dækket til, svære Silkegardiner af kostbare Stoffer hang tæt trukne til for Vinduerne. Gulvtæppet var tykt og blødt, som et Mos, Alt var til at blunde, sove, dælligt udhvile sig paa og det gjorde ogsaa Vaagekonen, hun sov, og det kunde hun, Alt var godt og vel-
[143] signet her. Husets Skytsaand stod ved Sengens Hovedgjerde; hen over Barnet, ved Moderens Bryst, bredte sig, som et Net af funkende Stjerner, saa rige, hver var en Lykkens Perle. Livets gode Feer, alle havde de bragt deres Gave til den Nyfødte; her funkede Sundhed, Rigdom, Lykke, Kjerlighed, kort Alt, hvad
15 Menneskene kunde ønske sig paa Jorden.

»Alt er her bragt og givet!« sagde *Skytsaanden*.

»Nei!« lød en Stemme tæt ved, det var Barnets *gode Engel*.

»Een Fee har endnu ikke bragt sin Gave, men hun bringer den, bringer den engang, om end ogsaa Aar gaar hen. Den sidste
20 Perle mangler!«

»Mangler! her tør Intet mangle og var det virkelig saa, da lad os søge hende, den mægtige Fee, lad os gaae til hende!«

m *Collin* 36, s. 1:21. 2 bl. rettet renskript.

0 Almanak eller Humskelender for 1854, udg. og forlagt af A. C. F. Flinch, 1854 s. 35-38. Dekorativt indl. udsnit, hvori titlen er indtegnet, og illustration slutnignet. *Udkom nov. 1853. (Bibl. 638).*

A HP-55 s. 145-48 m. 3 ill.

C SE 18-55 s. 92-94.

D BHP 3-63 s. 326-28 m. 2 ill.

11 sig, sagn] m, sig sam 0, sig, som A, sig, ligesom G, sig, som D. 15 kunde] kunde rettet til kunne m, kunne 0, kunde A, kunne G, kunde D. 16 er her] er C, er her D. 21 Mangler! her] Manglers »her fejl A, forklarligt af nogle værstragode ord i m. - var] er m0, var A, er C, var D. 22 søge] gaae at søge 0.

20*

»Hun kommer, hun kommer engang! hendes Perle maa til, for at Krandsen kan bindes sammen!«

»Hvor boer hun? Hvor er hendes Hjem! siig mig det, jeg gaaer og henter Perlen!«

»Du vil det!« sagde Barnets gode Engel, »jeg fører Dig til hende, hvor hun endogsaa maa søges! hun har intet blivende Sted, hun kommer til Keiserens Slot og til den fattigste Bonde, intet Menneske gaaer hun sporløs forbi, dem Alle bringer hun sin Gave, den være en Verden eller et Legetøj! ogsaa dette Barn maa hun møde. Du tænker, Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig, nu vel, vi gaae at hente Perlen, den sidste Perle i denne Rigdom!«

Og Haand i Haand svævede de hen til det Sted, som for denne Stund var Feens Hjem.

Det var et stort Huus med mørke Gange, tomme Stuer, og forunderligt stille; en Række Vinduer stode aabne, saa at ret den raa Luft kunde trænge ind; de lange hvide, nedhængende Gardiner bevægede sig ved Lufttrækket.

Midt paa Gulvet stod en aaben Liigkiste og i denne hvilede Liget af en Kvinde, endnu i sine bedste Aar; de deiligste friske Roser laa hen over hende, saa at kun de foldede, fine Hænder vare synlige og det i Døden forklarede, ædle Ansigt med Indvielsens høie, ædle Alvor i Gud.

Ved Kisten stode Mand og Børn, en heel Flok var det; den Mindste sad paa Faderens Arm, det sidste Farvel bragte de; og Manden kyssede hendes Haand, den, der nu var som et vissent Løv, og før med Kraft og Kjærlighed havde hygget om den. Salte, tunge Taarer faldt i store Draaber paa Gulvet; men ikke et Ord blev sagt. Tausheden her rummede en Verden af Smerte. Og stille, hulkende gik de bort.

Der stod et Lys, Flammen vred sig for Vinden og skjød op sin lange, røde Tande. Fremmede Folk traadte ind, de lagde Laaget over den Døde, de slog Sømmene fast, stærkt lød Hammerslagene gjennem Husets Stuer og Gange, de lød til Hjerterne, der blødt.

»Hvorhen fører Du mig!« spurgte *Skytsaanden*, »her boer ingen Fe, hvis Perle lærer med til Livets bedste Gaver!«

»Paa dette Sted boer hun, her i denne hellige Time,« sagde *Skytsengelen*, og pegede hen i Krogen, og der, hvor i Livets

[0 møde. Du tænker] møds. [indstuds: dog du tænker] m. mødet; dog du tænker: 0. 15 stode] stod 0. 19 hvilede] laa m, hvilede 0. 24 stode] m, stod 0. 28 *store] m0, tunge A, store C.

Dage Moderen havde siddet mellem Blomster og Billeder, hvor hun, som Husets velsignende Fee, nikkede kjerligt til Maud, Børn og Venner, hvor hun, som Husets Solstraale, udbredte [145] Glæde og var det Heles Sammenhold og Hjerte, der sad nu en fremmed Qvinde, iført lange, side Klæder, *Sorgen* var det, Her-
skerinden her, Moder nu i den Dødes Sted. Der trillede en brændende Taare ned paa hendes Skjød, den blev en Perle; den funkede med alle Regnbuens Farver, og Engelen greb den, og Perlen lyste, som en Stjerne med syvfarvet Glands.

10 »*Sorgens Perle*, den sidste, som ikke kan savnes! ved den forhøjes de andres Glands og Magt. Seer Du Skjæret her af Regnbuen, den, der forbinder Jorden med Himlen. For hver af vore Kjære, der dør fra os, have vi een Ven meer i Himlen at længes efter. I Jordens Nat see vi opad mod Stjernerne, ud mod Fuld-
15 endelsen! betragt *Sorgens Perle*, i den ligge Psycho-Vingerne, de bære os bort herfra!»

1 Blomster og Billeder] m, Blomster O. 13 fra] for O. 15 ligge] ligger D.
15 Under teksten H. C. Andersen O.